

ת"פ 12154/12/14 - מדינת ישראל נגד שאהר אבו עמאר

בתי המשפט

בית משפט מחוזי באר שבע

ת"פ 12154-12-14
28 מרץ 2016

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שאהר אבו עמאר

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), ירי בשטח מגורים, לפי סעיף 340א לחוק ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 14.11.2014 התגלע ויכוח בין ילדים, קרובי משפחה של הנאשם, בו היה מעורב גם קטין כבן 16 (להלן: "הקטין").

למחרת בבוקר, פגש הנאשם בקטין והשניים החליפו ביניהם קללות. בהמשך, סמוך לשעה 12:00, הגיע הנאשם ברכב סמוך לבית הקטין, עת שיחק שם הקטין בחצר. במקום נכח גם ס.א, אחיו הצעיר של הקטין. הנאשם ירד מהרכב, התקרב לחצר, שלף אקדח שהיה עמו, והחל לירות באוויר בכוונה להפחיד את הקטין. הקטין נסוג לחצר הבית וס.א רץ לתוך הבית. אביו של הקטין יצא החוצה, צעק לעבר הנאשם ואף זרק אבנים בניסיון לגרום לנאשם להפסיק את הירי, אך הנאשם המשיך לירות, בכוונה להפחיד את האב. בהמשך, הלך הנאשם בעקבות הקטין, שנמלט לחצר האחורית והמשיך לירות בסמוך לו. הנאשם הפסיק לירות, רק כשהגיעו אנשים למקום.

בשל אירוע זה, בדרך שאינה ידועה למאשימה, נגרמה לקטין, חבלה של ממש, פצע שטחי בעקב רגל שמאלית, שהצריך קבלת טיפול רפואי בבית החולים.

על פי הסדר הטיעון, תוקן כתב האישום לנוסח הנ"ל. הנאשם הודה והורשע.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש.

לנאשם אין עבר פלילי.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן עשרים וארבע, רווק, בן למשפחה נורמטיבית ומתפקדת, מתגורר בבית הוריו בלקיה, ועובד כמסגר-רתך מזה שנה וחצי. סיים עשר שנות לימוד, ולאחריו יצא לעבוד על מנת לעזור בפרנסת המשפחה. תחילה עבד בחקלאות, ובהמשך בתחום המסגרות.

הנאשם מודה ולוקח אחריות חלקית למעשיו. לדבריו, הוזעק למקום לאחר שנאמר לו כי בני המשפחה האחרת תוקפים את אחיו. הוא הגיע למקום, אסף את אחיו, ובני המשפחה האחרת רדפו אחריו עם סכינים. את הנשק לקח מאחד מבני משפחתו שנכח בהתקהלות, כדי להניס את התוקפים. עוד טען, כי בני משפחה רבים ואחרים היו מעורבים במריבה, והשפיעו עליו לפעול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה לייחס התנהלותו לגורמים חיצוניים, ונוטה לפעול לפי כללי המסורת, מבלי לבחון את ההשלכות, ועלול לחזור על כך במצבים דומים.

בשל כך, סבר שירות המבחן, כי הנאשם אינו בשל להשתלב בטיפול ולבחון את קשייו. על כן לא בא בהמלצה טיפולית, והמליץ על ענישה במסגרת של עבודות שירות, לצד הטלת מאסר מותנה משמעותי ומרתיע.

ב"כ המאשימה עתרה, לקבוע מתחם עונש הולם שבין 3 - 6 שנות מאסר, ולהשית על הנאשם עונש ברף האמצעי של המתחם, מאסר מותנה ופיצוי לנפגע העבירה. לטענתה, תופעת השימוש בנשק חם, שכיחה ומסוכנת, ועל בית המשפט להגיב ביד קשה בכדי למגרה.

ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהסתפק בעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. הוא ביקש לשקול לקולא, את גילו הצעיר של הנאשם, אורח החיים הנורמטיבי עד לאירוע נשוא האישום, והעובדה שמדובר באירוע חד פעמי, בגינו הוא מתחרט. שליחתו של הנאשם אל מאחורי סורג ובריח, תהרוס את חייו, ותחשוף אותו לנורמות חיים עברייניות, אותן לא הכיר. עוד טען, כי מדובר בסכסוך בתוך המשפחה. לאחר גיבוש ההסדר, הנאשם חזר לגור באותו מתחם, והוא מצוי בקשר טוב עם הקטין, אביו ובני המשפחה.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, וציין כי הקשר עם משפחת הקטין טוב.

דין

הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, הם הזכות לשלמות הגוף ולתחושת הביטחון האישי. מעבר לפגיעה בערכים הפרטיים של הקטין ובני משפחתו, בעצם החזקת הנשק ברשותו, ללא רישיון, פגע הנאשם גם בערכים כלליים יותר של תחושת הביטחון של הציבור. בית המשפט העליון התייחס לפגיעה בערכים אלה, בע"פ 7241/12 טאטור נ' מדינת ישראל (12.2.13):

"לעבירות הנשק חומרה מיוחדת. מאדם המחזיק בנשק שלא כדין נשקפת מסוכנות...לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת רף מחמיר כלפי עבירות נשק, גם כלפי אלו המצויות לכאורה בשלבים נמוכים יחסית של המדרג...נאמר באשר לעבירת החזקת נשק כי היא "מקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם המרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת". באותו מקרה נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל על אדם אשר הורשע בהחזקת אקדח וכדורים, וזאת על אף נסיבות לקולא שבהם התאפיין המקרה הקונקרטי. חמורה היא אם כן עבירת החזקת הנשק, וחומרה יתרה נודעת לה מקום בו נעשה בנשק שימוש בפועל, כמו במקרה שלפנינו. המערער התבקש לתת את הנשק בו החזיק לצורך ירי בחתונה. לא פעם ולא פעמיים הסתיים אירוע מסוג זה בפגיעה בחפים

מפשע שכל חטאם בהשתתפות בשמחה. בית המשפט המחוזי אף התייחס למארג עובדתי זה כתופעה שהפכה ל"מכה אזורית".

מדיניות הענישה המחמירה בעבירות אלה, נדונה גם ברע"פ 898/11 אקרע נ' מדינת ישראל (2011). שם אמר כב' השופט ג'ובראן את הדברים הבאים:

"בנוגע לצורך במדיניות ענישה מרתיעה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבקש כבר קבעתי בעבר כי: "בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתן של העבירות בכלי נשק ועל החובה להשית בעבירות אלו עונש חמור המשקף את חומרתן ואשר יש בו כדי להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות...החזקה של כלי נשק על ידי מי שאינו מורשה בכך יש בה פוטנציאל להוביל להסלמה חמורה ולתוצאות קשות של כל אירוע בו יהיה מעורב אותו נושא נשק..."

על התופעה של שימוש בנשק לפתרון סכסוכים בתוך המשפחה אמר בית המשפט העליון בע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' ירון רייכמן (2005):

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, היתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שיעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב."

מידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות העניין, בינונית - גבוהה. הנאשם נשא נשק וגם עשה בו שימוש, על דרך יריות באוויר, בתוך חצר בית מגורים, ובקרבתם של קטינים, תוך שהוא רודף אחרי הקטין, אשר ברח לחצר האחורית, וממשיך לירות. בסופו של דבר, נגרמה לקטין חבלה בשל מעשי הנאשם, הגם שמקור החבלה אינו ידוע.

פסיקה נוהגת:

ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן (19.1.14) - בית המשפט המחוזי גזר על המשיב שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועונשים נילווים, לאחר שהורשע בעבירות של רכישת נשק, החזקתו, נשיאתו והובלת תחמושת. המשיב רכש רובה מסוג קרל גוסטב, מחסנית וכדורים, נסע עם הנשק לחורשה, שם ירה ירייה אחת באוויר, והטמין את הנשק במקום מסתור. בהמשך, נהג ברכב בעודו נושא את הנשק והתחמושת בתא המטען. משהבחין בשוטרים, נטש את הרכב כשהוא מונע ונמלט. בית המשפט קמא קבע מתחם עונש הולם, שבין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד עשרים חודשי מאסר בפועל.

בערעור התקבלה עמדת המדינה ביחס לקולת העונש, ונקבע, כי מדובר במתחם נמוך יתר על המידה. בית המשפט העליון עמד על חומרת עבירות הנשק, בהן טמון פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו, על החשש כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש כר לפעילות עבריינית, העלולה להביא לפגיעה בחפים מפשע, ועל החשש מהתגלגלות כלי נשק לידיהם של גורמים פליליים ועוינים. בנוסף, החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה, ללא פיקוח, טומנת בחובה סיכון, באשר המחזיק נתון תמיד לפיתוי לעשות בו שימוש.

בבחינת המתחם במקרה זה, נשקלה העובדה שהנשק לא נרכש לצורך ביצוע עבירה, ובפועל, גם לא נעשה בו שימוש

עמוד 3

כנגד אזרחים. נקבע, כי במקרים דומים, נע מתחם העונש ההולם סביב עשרים חודשי מאסר, ובכל מקרה, מדובר בעונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריא.

בית המשפט העליון מפנה לע"פ 4329/10 אסמאעיל נ' מדינת ישראל (14.11.10). המערער שם החזיק אקדח טעון במצב נצור ברכבו, ללא הסבר. הושתו עליו עשרים חודשי מאסר בפועל, בניגוד להמלצת שירות המבחן, הגם שדובר באדם צעיר ונורמטיבי ללא עבר פלילי שהודה במיוחס לו.

עוד הפנה בית המשפט העליון לע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינה ישראל (30.12.09). המערער הורשע בעבירה של החזקת נשק ותחמושת, בכך שהצטייד באקדח ומחסנית והחזיקם באטלזי שבבעלותו ובביתו. לאחר חודש מצאו שוטרים את הנשק ברכבו, כשהוא טעון ומוכן לירי. גם במקרה זה מדובר היה באדם נורמטיבי, שנטל אחריות לביצוע העבירות, וטען כי החזיק את הנשק להגנה עצמית. הושת עליו עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, וערעור שהגיש נדחה.

על כן נקבע מתחם עונש הולם שבין 12-36 חודשי מאסר.

יחד עם זאת, נוכח פוטנציאל השיקום של המשיב, הותר בית המשפט העליון את העונש על כנו.

רע"פ 5921/08 רביע רגבי נ' מדינת ישראל (25.3.09) - המבקש הורשע בבית משפט השלום בעבירה של החזקת נשק, בכך שהחזיק אקדח עם שתי מחסניות וכדורים בביתו. המערער נטול עבר פלילי. בית משפט השלום השית על המערער מאסר מותנה בלבד. בערעור המדינה הוחמר העונש, נוכח החריגה ממתחם העונש ההולם, והושת עונש של שמונה חודשי מאסר. בקשת רשות ערעור התקבלה, ונקבע, כי הפער בין הערכאות מצדיק התערבות. לאור נסיבותיו המקלות של המערער הופחת עונשו לשישה חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 4633/13 רבאח געפר נ' מדינת ישראל (26.6.13) - בית משפט השלום השית על המבקש שישה חודשי מאסר בפועל, בגין החזקת אקדח ומחסנית ריקה, ובניגוד להמלצת שירות המבחן, לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. ערעור שהגיש נדחה, וכך גם בקשת רשות ערעור. נקבע כי אין מקום להתערב בעונש, ויתכן שהוא אף נוטה לקולא.

רע"פ 9019/12 עבד אלחלים חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.12) - בית משפט השלום גזר על המערער שניים עשר חודשי מאסר בפועל, בגין החזקת אקדח ומחסנית ובה כדורים ברכבו. בנוסף, משהתבקש על ידי שוטרים לעצור, הנוסע הנוסף השליך את הנשק מחלון הרכב. למערער הרשעות קודמות, אך שירות המבחן המליץ על מאסר לריצוי בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע, כי העונש הולם את העבירות ואת נסיבותיו האישיות. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור מאותן סיבות.

בשים לב לנסיבות העבירה, אשר כוללות, הן החזקת נשק ונשיאתו, הן שימוש בו, באזור מגורים מול קטינים, תוך רדיפתם והפחדתם ותוך גרימת נזק לקטין, אני קובעת מתחם עונש הולם, בין 10-24 חודשי מאסר.

ברף על המתחם הבאתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם, הודייתו והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. מאידך, איני יכולה להתעלם מהתרשמות שירות המבחן, בכל הנוגע למסוכנותו העתידית, כמפורט לעיל. עם זאת, בשל העובדה כי מדובר בהרשעה ראשונה ומאסר ראשון, אני מקווה כי ההליך ותוצאותיו ישמשו גורם הרתעה לנאשם, שלא לחזור על מעשיו.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך עשרה חודשים, בניכוי תקופת המעצר (9.1.15 - 30.11.14).
 2. שישה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה בה הורשע בתיק זה.
 3. נוכח הסולחה שנערכה בין הצדדים, לא מצאתי לנכון להשית פיצוי כספי נוסף.
- זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.
- ניתן והודע היום, י"ח אדר ב' תשע"ו, 28 מרץ 2016, בנוכחות הצדדים.